

Fru Camilla Colletts Billede er tegnet smukt og sympatisk. Fru Kieler siger, at Fru Collett paa ingen Maade, som man har villet vide, skriver ud af personlig Erfaring, naar hun taler om Kvindens tunge, trange Kaar i Norge. Hun havde et godt Barndomshjem og en Mand, der elskede hende, støttede og fremmede hendes litterære Virksomhed. Men det er jo ikke altid de ydre Kaar, det kommer an paa. Det er en egen Sag at veje andres Lykke. Welhaven synger:

Ynder Du Træet, da maa Du ej hade
den hvasse Torn mellem Blomster og Blade.
Da Træet var ungt med den blødeste Hud,
blev den et standset, forkommet Skud;
en Torn er en Kvist, der har taget Skade.

Tænk, hvad et spirende Liv maa lide,
hvor Mørket ruger og Taagerne skride!
Ja, se dig om paa den fattige Plet,
hvor Træet led og blev torneklædt
og bar dog Blomster, duftende, blide.

Blandt al den Glæde, en Vaar udfolder,
er Tornen et Savn, som Planten beholder.
Den siger i Væxternes stumme Sprog:
„Jeg saarer, men ak, jeg gemmer dog
en større Smerte, end jeg forvolder.“

Fru Kieler spørger: Hvorfor læses Fru Collett ikke, hendes Bøger omtales, roses — men mange Exemplarer ligge støvede paa Boghandlerens Loft. Er det, fordi hun taler Kvindens Sag? Paa ingen Maade. Men maaske, fordi hun skriver om den. I Amerika vilde hun have fundet mange Søstre, stærke og svage, alle arbejdende henimod samme Maal, supplerende hinanden. Hendes Bøger, læste af de mange, vilde have bragt større Indtægt, mere Uafhængighed. Ulykken er dog vist den, at hendes alvorlige Interesse og Medfølelse for de undertrykte som Regel i Forhold til Publikum kun kommer frem som Kritik, Klage, Had, Vrede, Foragt, skjønt Grundtonen er Sorg. Hun er ingen Protesilaos, hun har den store Glæde, som ikke falder i manges Lod, at se den Sag, hun viede sit Liv og Pen, taget op af andre Digtere og ført ud i Livet af Mænd og Kvinder. Naar Maalet naas, vil Camilla Collett altid mindes og